

Mlado Jutro

Štev. 35

Nedelja, 2. septembra

1934

Vinko Bitenc:

Citronček

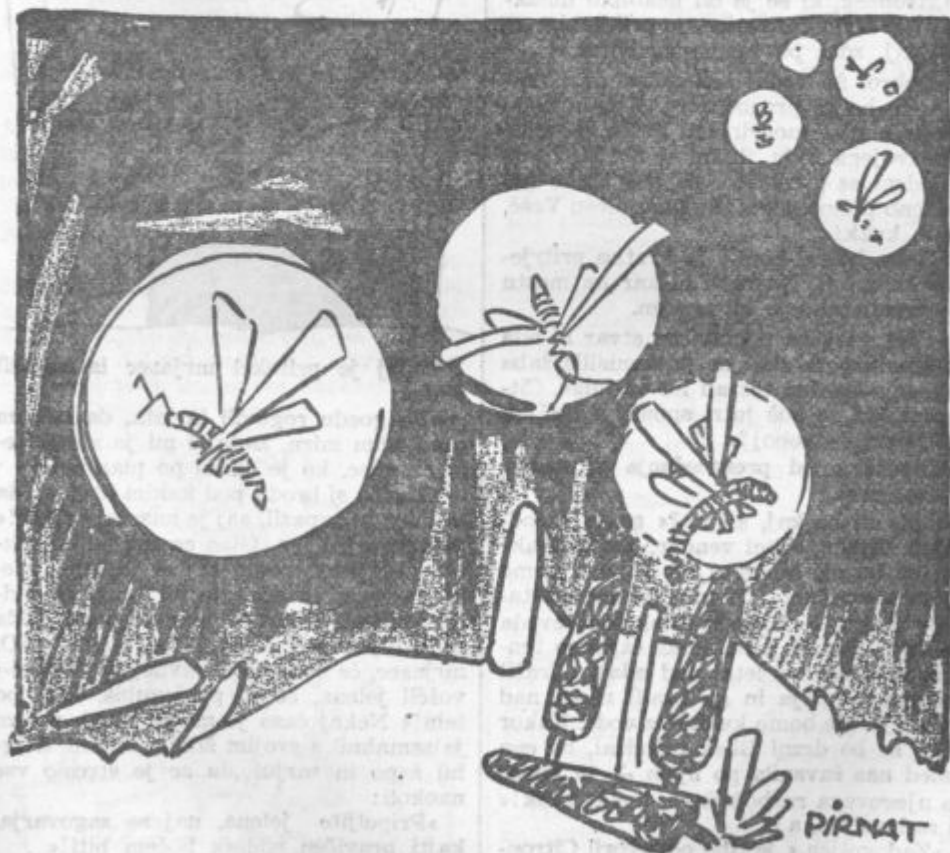
Pravljica o metuljčku

8. Citronček postane neviden

Nastal je lep, topel večer. Mesec se je vozil po nebu in se ogledoval v vodni gladini.

radovednosti počaka.

Ni mu bilo treba dolgo čakati. V mlaki je nekaj začofotalo in že je čepela žaba Zgaga pred Citrončkom. Preko

Citronček je ostal sam ob mlaki. Že je hotel odleteti, pa se je premislil. Kam pa naj se poda zdaj, na večer, v tujem, nepoznanem kraju? In žaba Zgaga gotovo ne namerava nič slabega s svojimi čarovnijami. Kar ostane, pa je! že iz

hrbta je imela ogrnjen bel sluzast ovjek.

»Si mi hotel že utti, kaj ne?« je odgovorila Citrončka s zategnjenim kvakanjem. »O, jaz pogruntam tudi tisto, kar kdo misli, kvak, kvak!«

Odvla si je s telesa sluzasto tenčico in jo podržala pred Citrončkom.

»Vidiš, v take tenčice zavijamo pri nas mladi zarod, da se v vodi ne prehladi. To tenčico tukaj sem začarala. Če si jo ogrneš, postaneš neviden. Razumeš?«

»Ne — ne vem, če razumem...«

»Glej ga, glej ga! Poslušaj, primaruha! Torej: če hočeš, da te sovražnik ne opazi, si ogrni to tenčico — in v tistem trenutku te ni več.«

»Da me ni več — kako to?« se je začudil Citronček, ki ni mogel zapopasti zagonetnih besed žabe čarovnice.

Malo je manjkalo, da ni žaba Zgaga pripeljala Citrončku zaušnice, tako jo je raztogotilo.

»Rega, rega, to ti je neumna zalega!« se je kregala. »Še enkrat ti rečem, da me poslušaj! Vzemí to-le tenčico in si jo obdrži. Če se hočeš skriti pred kom, si jo ogrni, pa boš v tistem trenutku postal neviden za druge. Si zdaj razumel, kvak, kvak?«

Citronček, ki se je bil nekoliko umaknil pred hudo čarovnico, je prikimal.

»Zdaj, zdaj pa razumem, botra.«

»Dobro. Še nocoj boš potreboval tenčico, če hočeš prenočiti tu. Kmalu bodo završale nad močvirjem Vešče, sovražnice tvojega rodu. Stisni se tja med resje, odeni se s tenčico, pa boš lahko neopazeno prisostvoval divjemu plesu Vešč, kvak, kvak!«

»Bom, botra, bom,« je kratko pritrjeval Citronček. Najrajši bi kar na mestu zadremal, tako je bil truden.

»Glej, glej, na poglavitno stvar bi bila pa kmalu pozabila,« se je domislila žaba Zgaga; »namreč to: ali mi obljubiš, Citronček, da se boš jutri spustil s Kačjim pastirjem v dvboj?«

Citronček od presenečenja ni mogel ničesar reči.

»No, ali bo kaj, ali ne?« ga je vzpodbujala Zgaga. »Zini vendar, kvak, kvak! Saj ne bo nič hudega; me žabe ti bomo pomagale pri tem. Ti znaš imenitno letati po zraku. Razbojnik Blisk zna seveda še bolje. Pa nič zato. Imaš čarovno tenčico, neviden boš letal nad mlako, dražil kačjega pastirja in ga zvalil nizko nad močvirje. Me bomo kukale iz vode. Kakor hitro se bo drzni Blisk približal, bo ena izmed nas šavsnila po njem — in konec bo njegovega razbojništva, kvak, kvak!« Si zadovoljen, a?«

»Zadovoljen,« je tihno odgovoril Citronček. »In zaspan sem, botra, tako zaspan...«

»Glej ga, glej ga, junaka, zaspan je. No, dobro, lezi in zaspí, bomo pa še jutri govorili o tem, kvak, kvak.«

Čarovnica Zgaga je položila Citrončka med resje in ga odela s tenčico.

»Lahko noč, Citronček.«

In je zviškoma štrbunknila v mlako. Nad močvirjem so se začele vrteti velike svetlikajoče se vešče. Citronček jih ni videl. Takoj po odhodu žabe je bil trdno zaspal. (Dalje prihodnjič.)

Gustav Strniša:

Lev in opica

Lev je sedel na prestolu in sodil. Okoli njega so bili zbrani njegovi dvorjani in vojaki, med katerimi sta se najbolj odlikovala vsled svoje krvoločnosti tiger in ris. Medved je mirno čepel v nekem kotu in dremal kakor zadovoljni starec, ki je vesel, da ga puste vsi na miru.

Tedaj je pritekel mrjasec in zatožil jelena:

»Po gozdu rogovili in leta, da nimam pred njim miru, zadnjič mi je stopil celo na rilec, ko je dirjal po planjavi.«

»Morda si brodil pod kakim listjem, da te jelen ni zapazil, saj je znan miroljub!« je ugovarjal lev. Glas se mu je od razburjenja kar tresel, saj si je želel jelena mesa, a zdaj je bil kralj in sodnik, moral je ostati hladnokrven. Toda zadovoljen je bil, ko si je mislil: »O, mrjasec, če boš dobil pravdo, si bom privoščil jelena, če jo pa izgubiš, bom po tebi!« Nekaj časa je mirno sedel, potem je zamahnil s svojim silnim repom, dvignil šapo in zarjul, da se je streslo vse naokoli:

»Pripeljite jelena, naj se zagovarja, kajti pravičen sodnik hočem biti!«

Že so odleteli trije volkovi in kmalu je pridirjal upehani jelen pred kraljevski prestol.

»Čujem, da postajaš divji in objesten, da preveč motoviliš po gozdu. Zakaj si

stopil mrjascu na rilec?« vpraša lev.

Mrjasec pa ni čakal na jelenov odgovor. Sovražno se je zaletel vanj in ga hotel raztrgati s svojimi čekani.

Tedaj je zavrela levu kri. Veličastno se je dvignil in samo enkrat zamahnil s svojim mogočnim repom. Rep je zadel mrjasca na glavo, da se je takoj onesvestil. Še ga je udaril s svojo mogočno šapo in divjak je obležal mrtev.

»Ker ni več tožnika, ti ni treba sodnika!« je zarulil lev, da se je jelen kar stresel in zbežal nazaj v hosto.

Lev se je pomiril:

»Pojdite, za danes je končano!«

Zveri so odhitele. Le tiger in ris sta nekaj mrmrala, ker sta zavidala levu sijajno pojedino, ki ga je čakala. Toda vpricho vsega dvora si nista upala ničesar reči in sta jo prihuljeno odkurila.

Vse to je opazovala mlada opica. Čepela je v gostem drevesu nad levjim prestolom in tiho oponašala levje kretnje ter se sama veselila, da zna tako oponašati svojega mrkega vladarja.

Preteklo je nekaj tednov in lev bi bil moral spet soditi, pa je zbolel.

Tedaj se je ponudila opica, pokazala je zverem vse levje kretnje in živali so bile z njo zadovoljne. Ponosno je sedla na kraljevski prestol in čakala, da so se zbrali dvorjani in vojaki. Približal se ji je sivi volk:

»O, vladarica razsodi! Lisica, zvita buča je šla z menoj h kmetu, da bi skupaj kradla kokoši. Ko je odnesla svojo kokoš, je napravila tak ropot, da je pritek kmet in me nabunkal z vilami po hrbtu, ki je še danes ves buškast in magast. Prisodi ji kazen!«

»Kje je lisica?« je zacvillila opica.

Takoj so jo privedli.

Opica je poznala njeno zvitost, zato je vi kar nič spraševala, hotela je lisico pre-

hiteti in jo obsoditi preden bi bevsknila, zato je hitela:

»Vsi poznate to hinavko! Vsi veste, kako je zvita in zlobna. Brez zagovora jo obsodim na smrt!«

Stopila je korak naprej in udarila lisico z repom, kakor je videla leva, ki je udaril mrjasca.

Lisica je priliki takoj uporabila in zakričala:

»Vladati hoče, pa me je udarila z repom, kakor bi me pogladila z omelom. In ta naj nas sodi in vlada ter z repom pobija, kvečjemu bi zmogla kako muho. Proč z njo!«

Tiger in ris sta na to komaj čakala. Takoj sta pograbila opico in jo raztrgala.

Hudales Oskar:

Zajček

V vas je počasi priropotal majhen ciganski voz. Vlekla sta ga suh, zdelan konjiček in še bolj zdelan mezeg. Tako suha sta bila, da se je zdelo, kakor bi jima morale kolčne kosti vsak čas predreti oguljeno, garjavo kožo. Z nizko sklonjenima glavama sta cepetala po trdi cesti. Zadnja vrata na vozu so bila na široko odprta, kajti bilo je vroče in nekaj svežega zraka je moralo priti tudi v ciganski voz. Skozi okno je kukala zarjavela štedilnikova cev, med cunjami in razno ropotijo v vozu se je valjala kopicica raztrganih, mršavih in umazanih otrok z velikimi, lepimi črnimi očmi.

Cigan, oče družine, je leno stopal ob vozu. V rokah je držal šibo in večkrat zavozlano vrvico, ki mu je nadomestovala vajeti. Vozu je sledil dvanajstleten deček, slep na levo oko in vodil na konopcu kuštravega psa.

Za šolo je bil kot vaškega sveta. Na njem so v odmorih bili šolarji klisko, vaščani so tam tesali les ali zlagali deske. Sploh je bil ta prostor največja vaška znamenitost. Tam se je ustavil ciganski voz. Otročaji so poskakali na tla. Na vratih se je prikazala majhna, bleda ženska. Ves obraz so ji razjedale čudne rane, tudi roke je imela povite v nesnažne cape. Zakričala je nekaj nad otroci in spet izginila v vozu.

Starejši deček je privezal psa h kolesu, prijel mlajšega bratca za roko in odpravila sta se po vasi. Pred vsako hišo sta se ustavila. Starejši je zapel pesmico. Hripav in neprijeten je bil njegov glas. Od čudnega besedila je bilo razumeti samo dvoje besedi, ki sta se ponavljali na koncu vsake kitice:

»Ej, kaj! Ej, kaj!«

Mlajši je topo zrl pred se, narodno poskakoval na suhih nožicah in se tolkel po bedrih. To naj bi bil ples. Ko sta končala, sta iztegnila dlani in poprosita za dar. Ponekod sta kaj dobila, ponekod spet ne. Na dobro besedo nista nikjer našle.

»Svojat tatinska!« ju je nahrulila ta ali ona gospodinja. »Poberita se!«

»Nismo tatje!« je ugovarjal starejši. »Samo revni smo, dobra gospodinja! Mati nam je bolna. Dajte, prosim vas, milodar.«

»Mati je bolna, kajpak! Poznamo vas, potepuška zalega.«

Moledovala sta tako dolgo, da sta dobila kak dar, ali pa, da so jima pred nosom zaprli duri. Obrala sta vso vas in se vrnila k vozu. Oče je med tem izprosil nekaj kislega sena za obe lačni kljuseti. Izročila sta mu milodare. Z nejevoljnim obrazom je spustil v žep tisto malo drobiža.

»Šandor!« je velel starejšemu. »Pojdi še v gozd in prinesi suhljad.«

Šandor je brez besed ubogal, šel je v gozd in se vrnil z naročjem suhih borovih tresk. Kmalu se je iz zarjavelega dimnika pričelo kaditi. Mati ciganka je kuhala obed. To je bilo čudno: Če so kaj naberačili ali ne, mati je za lačne želočke svoje dece vedno pričarala toplo jed.

Popoldan so iz šole pridrveli vaški otroci. Nekaj časa so okrog ciganskega voza prodajali zijala, nato pa so se raztepli po domeh. Le kakim desetim dečkom se nikamor ni mudilo. Med glasnim pričkanjem so se odpravili proti reki in se tam pričeli igrati.

Šandor je gledal za njimi in hrepeneče se mu je zahotelo, da bi za kako urico pozabil na svoje poreklo in bedno življenje in da bi se brezskrbno smel igrati z dečki. Plaho je šel za njimi. Eden izmed njih ga je ugleдал in zavpil:

»Glej ga, ciganka!«

Obstali so sredi igre, se zapodili proti Šandorju in ga obkolili.

»Kaj hočeš?« je vprašal eden izmed njih.

»Igral bi se rad z vami,« je plaho odvrnil Šandor.

Nekaj dečkov se je zakrohotalo, mesarjev Tone pa je bahato dejal:

»Z ušivci se mi ne igramo!«

Šandorju so potemnele oči. Ozrl se je, kod bi najprej lahko prišel spet k svojim. Tedaj mu je Tone pokazal svetel dinar in rekel:

»Zapoj in zapešči nam, pa ga dobiš!«

Dinar! Dve sladki, beli žemlji si lahko kupi zanj! Šandor je ubogal, zape-

sal in zapel. Dečki so se muzali.

»Daj dinar!« je rekel, ko je končal.

Tone mu ga je pomolil, a ko je Šandor segel po njem, ga je z vso močjo s pestjo udaril v obraz. Dečki so se zakrohotali. Šandor je zavekal in si z dlano pokrnil usta in nos. Izza prstov mu je prikapljala kri. Ko so jo dečki ugleдали, so se razpršili, kakor jata vrabcev, le Marko, čigar oče je delal v opekarni, je ostal. Štopil je k jokajočemu ciganku in dejal:

»Ne joči! Tone je sirovina. Tudi mene je že večkrat udaril. Revnih ljudi ne more trpeti.«

Šandor pa je hlupal še bolj in si brisal kri in solze. Bolj ko ga je gledal, bolj se je Marku smilil ubogi ciganeček. Prijel ga je za rokav in rekel:

»Pojdi k vodi in se umij. Potolaži se!«

Šandor si je izmil kri, nobene besede ni rekel, le jokal je venomer. Marko je stal ob njem, nekaj časa molčal, spet prijel ciganka za rokav in dejal:

»Tiho bodi in pojdi z menoj. Nekaj ti bom dal, da ne boš jokal.«

Šla sta čez ozko brv in se povzpela v reber onstran reke, do majhne bajte, ki je bila Markov dom. Tam je Marko odprl vrata hleva, segel v odprtino in privlekel na dan belega, capljajočega zajčka s črnimi lisami na gobčku in ušesih.

»Vzemi ga,« je rekel, »in pozabi. Vem, da vkljub temu ostaneš siromak, a dam ti zajčka, da se boš z njim igral — ali pa ga pojej, kadar boš lačen.«

Šandorjev obraz, še ves lisast od krvavih sledov, se je raztegnil v srečen nasmeh.

»Nikdar, nikdar ga ne zakoljem. Samo igral se bom z njim.«

Ves srečen je stisnil zajčka k sebi in odbrzel navzdol po pobočju

Ko je Marko šel drugi dan mimo ciganskega voza v šolo, je videl, da je zadaj na vozu pribita koža njegovega zajčka. Na tleh pri vozu je ležal Šandor in tiho ihtel. Njegovemu očetu se je bilo zljubilo mesa in je zajčka zgodaj zjutraj — zaklal.

Danilo Gorinšek:

Slavec

Sred grmička gnezdece je,
vse iz bilk spleteno,
krog in krog in vsepovsod je
z listjem okrašeno.

V gnezdu ptičica pretjubika
drobna jajčka greje,
večnost tam čepi, a vendar
srečno ji srce je.

Saj na vejici nad gnezdrom
slavec pesmi poje;
on prepeva, ona misli
na otročke svoje.

Ko bo petje dokončano,
srečno pricvrčali
v zlati dan iz drobnih jajčec
bodo slavčki mali.

Marijine solzice

Mati Marija je v velikih skrbeh: solnce je že zašlo, Jezušček se pa še vedno ni vrnil z jase, kamor je bil gnal svojo belo ovčko na pašo. Tudi sveti Jožef še ni prišel z dela in nobene sosede ni bližu, da bi ji varovala dom. Mrak je vedno gostejši in Mati Marija vedno v več-

jih skrbeh. Kaj je z Jezuščkom? Zverimuz ne store nič žalega — toda ljudje?

Hitro se ogrne, vzame leščerbo s stene in se napoti, da poišče sinka. Tu je hodil? Na, tu: y vlažni zemlji so še vid-

ni odtisi drobnih nožic. A poti je konec in le še po sledovih lahko pomandrane trave tava Mati Marija naprej, stoče in kliče in solze ji nevzdržno kapajo čez obledelo lice. Neskončno dolgo, se ji zdi, že blodi v mrak, kar se nenadoma zasveti

pred njo: Jezušček leži pred njo, naslonjen na belo ovčko, in mirno spančka. Mati Marija gleda skozi kopreno solz — a solze sreče so, ki sedaj padajo na speče dete, da začudeno odpre zaspane očka.

Bolj pozno kot običajno je Jezušček ta večer legel v svojo skromno posteljico, a vendar je naslednje jutro, kot običajno, že ob zori v hlevčku, da nakrmi svojo ljubo ovčko. Pa joj! Sedaj plaka Jezušček, malone huje, kot prejšnji večer njegova mamica. Ovčka je bila izgubila zvonček, ki je tako lepo pel, kadar je skakala po trati!

Mati Marija priteče in tudi sveti Jožef pusti dleto in sektro in vsa družinica z ovčko vred se odpravi, da poišče izgubljeni zvonček.

Že so prešli pot — a kam sedaj? Trava se je bila čez noč vzravnala in leži gladko kakor zelen baržun čez širno dolino. »Tu, mamica, glej, tu!« — in Jezušček hiti po travi kakor po srebrni nit. Pa saj ga res vodi srebrna nit: Solze, ki so pritekale Mariji iz oči, se niso dotaknile zemlje — trava jih je ujela, ko so se čudežno izpremenile, in sedaj srebrno blestijo y svitu mladega jutra.

JUTROVČKI PIŠEJO

Nemogoča zgodbica

V dolini Rožni sem doma,
brez nog vazu skačem kar se da,
a majhna sem pa jaz tako,
da primem lahko za nebo.
Plezati jaz tudi znam
na travno bilko sred poljan,
kot Tarzan vriskam sredi vej:
>Lepo je na svetu — juhej!<
A sredi blaženih teh dni
se spomnim šole! — Oh, boli
na glavi vsak me las tako,
da mi še v peti je hudo.
V šoli letos bo drugače,
mestu peres držali bomo krače,
dvojke bodo lepi redi,
za petico slíšal boš ogorčen: >Sedi!<
Že radovedni ste hudo
In dvomite, če bo tako?
Gotovo se bo to zgodilo!
O polnoči, pri belem dnevu
Naj konec mojemu bo spevu!

Žigon Stane, uč. ? razr. v Rožni dolini,
Cesta 2/II.

Dragi stric Matic! Nekoč je živel
norček, ki se je imenoval >Trara<. Imel
je zlato piščalko. Kadar je Trara zapi-
skal: >Trara!< so leteli iz piščalko zlat-
niki. Ako pride norček Trara k Tebi,
dragi stric Matic, ga poprosi, naj Ti
nekajkrat zapiska v žep, in boš imel
denarja nič koliko!

Fančič Nered, uč V. razr. v Rožni dolini,
Cesta IX, št. 3.

Nemogoča zgodbica. Naša črna zaj-
kla je zlegla dva majhna bela kozlička
s petimi nogami. Pridite ju pogledat!

Sabina Blašković, uč. I. razr. višj. nar.
šole, Dovje-Mojstrana.

Nemogoča zgodbica. Ko sem imela
pet in trideset let, se mi je rodil oče.
Skočila sem k župniku vprašat, ali bi
mi hotel krstiti očeta. Župnik je drage
volje privolil, samo naročil mi je, naj
si poiščem botra. Nekaj časa sem pre-
mišljala, koga bi vzela za botra in koga
za otro, pa sem se naposled domislila
sv. Petra in sv. Polone. Napotila sem
se takoj k njima, vendar pa nisem mo-
gla najti nebeške steze. Pa zapazim
grah, ki se je vzpenjal v nebo. Hitro
skočim nanj in splezam v nebo. Sv. Pe-
tra najprej skoraj ne bi bila spoznala,
tako dolgo brado je imel. Sv. Peter in
sv. Polona sta bila takoj pripravljena
oditi z menoj na zemljo za botra. Sple-

zali smo po grahu navzdol. A glej, gro-
za! Ko smo prišli do srede graha, smo
zagledali kozo, ki je izpodjedala grah.
V naslednjem trenutku smo padli kozi
na hrbet, ki se je silno prestrašila in
odskočila. Njen skok je bil tako mogo-
čen, da smo odleteli v zračne višave in
nismo tri dni in tri noči videli zemlje.
Naposled pa smo vendarle prileteli tik
pred župniščem na tla. Hitro sem tekla
domov po očeta, da bi ga nesla h krstu.
Toda joj, prejoj! Oče je bil med tem
tako zrastel, da je bil večji in mnogo
močnejši od mene. Natepel me je, češ,
da se ne bom drugič spet norca delala
iz njega. Sv. Peter in sv. Polona sta pa
v strahu zbežala iz hiše. Sama ne vem,
kako sta prišla spet v nebessa, ker je
bila koza pojedla grah.

Gorenc Ana, uč. V. razr. v St. Rupertu
na Dolenjskem, Kamnje 17

Dragi stric Matic!

Se li spominjaš, striček dragi,
ko bil si majhen ti in jaz,
ko sedel si doma na pragi,
in tresel te v roke je mraz?
Prižvižgal jaz sem tam po cesti,
in ti že k meni si letel,
pa dal sem ti dve sladki presti,
in bil si srečen in vesel.
Potem oba sva hitro odšla
na onstran Volge koze past,
pa srečna potlej bila sva,
saj to je bila tvoja strast!
Naenkrat, ko sem jaz zaspal,
si eno kozo ti ukradl,
potem v Ljubljano si jo popihal,
a jaz sem jezen za tabo udrihal.
Ko kmalu sem te dohitel
sem dolgo šibo si vzel
položil sem te čez koleno
in te namahal prav pošteno.

Milutin Erbežnik, dijak III. r. drž. real.
gimn. v Mariboru, Laznica 7 p. Ljubuš.

Resnična zgodba. Leta 2345. po Kr.
je živel v Mokronoškem gradu baron
Šordihordi. Bil je zelo dobrasrčen in
učen človek, tako da so ga izvolili za
predsednika Mokronoške republike. Po-
stave je bil majhne, komaj je meril 1 m
10 cm. Okrog pasu pa je meril 10 m
1 cm. Preživil je se je s kislini kumar-
camá, mesečno redkivo in kislim mle-
kom. Ker gorkih jedil ni smel uživati —
to pa zato, ker je bil v svetovni vojni
ranjen in mu je krogla iz topa 40 cm
kalibra obtičala ravno pod želodcem.

Gorka jed bi mu zato povročila eksplozijo. Star je bil že 80 let, ko si je zaželel potomca, da bi mu zapustil svoje bogastvo. Molil je neprestano in dajal za sv. maše, da bi mu bila uslišana prošnja. Ko je bil najbolj zatopljen v molitev, potrka sluga na vrata in mu sporoči veselo vest, da se mu je rodil sin. Veselje, ki je zavladało v gradu in vsem Mokronogu, je nepopisno. Bobnarji so bobnali in vabili ljudi na botrinjo, ki se je vršila tisti dan. Zbrali so se kmalu vsi mokronoški odličnjaki in bojenška črna je tekla v potokih. Purmani, gosi, race in kokoši so se kopčali, da so se lomile mize. Glasile so se napitnice in zdravice vse na čast baronu Šordihordu in njegovemu sinu.

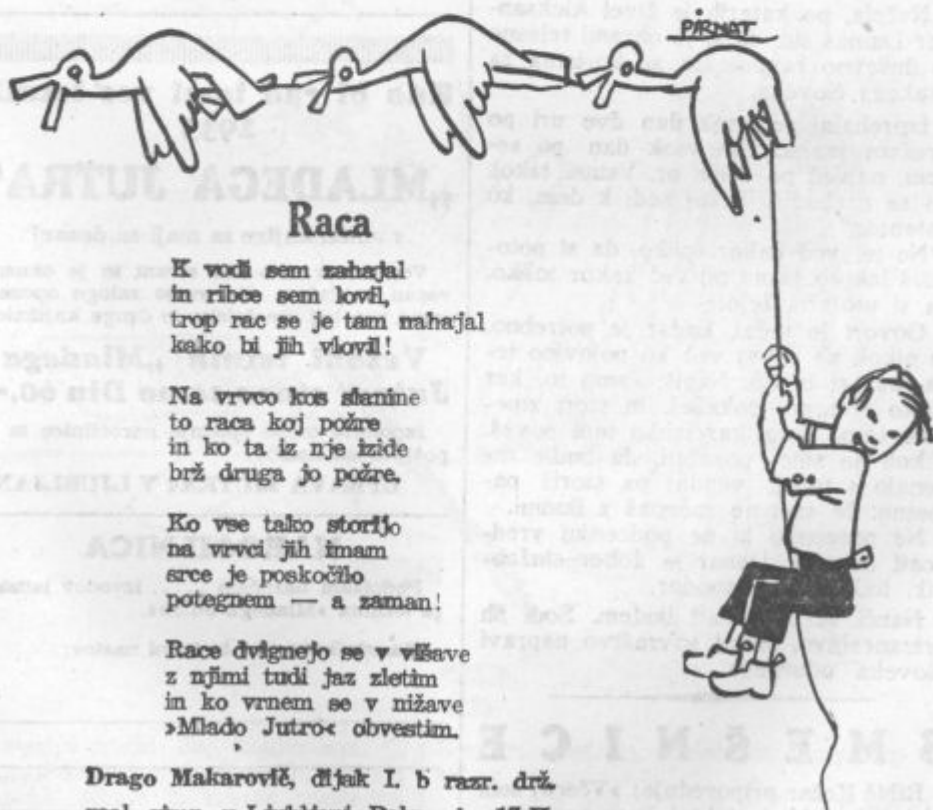
Ali nesreča nikdar ne počiva. Baron Šordihordi je od veselja pozabil, da ne sme uživati gorkih jedi in se je spomnil na to šele, ko je že pohrustal par tucatov puranov. Začutil je bolečine pod želodcem in preden je mogel spregovoriti, je bilo že prepozno. Bum in vse je bilo drobno. Niti eden ni ostal pri življenju. Ljudje, purani, gosi, vse je bilo pomešano. Ker so pa družine od ponesrečencev zahtevale trupla svojcev,

da jih dostojno pokopljejo, je posemne dele sestavljal domači konjederec. Vse je bilo v redu — samo novorojeni sin je ostal brez glave in nog. Ker ga konjederec ni osebno poznal, mu je dal na njegovo truplo puranovo glavo in račje noge. Tako žalostno so preminuli Mokronoški baroni Šordihordi.

Mimica Renkotova, uč. 2. višje narodne šole v Mokronogu.

Ribniški velikan. Nekoč je živel v Ribnici na Dolenjskem majhen, majhen velikan, da ga skoraj ni bilo videti. Cesar, ki je v tistih časih vladal v Ribnici, se ga je silno prestrašil. Zato je povabil vse volkove iz bližnjega gozda, da bi ga raztrgali in pojedli, kar se jim pa ni posrečilo. Poklical je še medvede na pomoč, a tudi kosmatinci niso mogli majhnemu velikanu do živega. Ko je pa cesar poklical še merjasce na pomoč, se je majhni velikan tako razjezil, da je samega sebe pojedel. Tako je bil ribniški cesar rešen velikanske nadloge.

Fakin Marija, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani, Gledališka ul. 12-III.

Raca

K vodi sem zahajal
in ribce sem lovil,
trop rac se je tam mahačjal
kako bi jih vlovil!

Na vrvcu kos stanine
to raca koj požre
in ko ta iz nje izide
brž druga jo požre.

Ko vse tako storijo
na vrvcu jih imam
srce je poskočilo
potegnem — a zaman!

Race dvignejo se v višave
z njimi tudi jaz zletim
in ko vrnem se v nižave
>Mlado Jutro< obvestim.

Drago Makarovič, dijak I. b razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Bolgarska 17-II.

Stano Vinček:

Dve o račkah

1.

Na ljubljanskem gradu
mlad rakah stojl,
premišljuje
in modruje,
sebi govori:
»K Janezku v posete
radi bi šel na Bled,
ko bi jaz le vedel,
da me ne bo snedel
jutri za obed!«

2.

Naša mala račka
račka — klepetalka
je davi zgodaj vstala,
vso travo pomandrala,
vse grede pohodila
in vso vodo popila,
nato skočila v lonec —
s tem je povesti konec.

Modri nasveti

Načela, po katerih je živel Aleksander Dumas sin, da si je ohranil telesno in duševno ravnotežje, so koristna za vsakega človeka.

Izprehajaj se vsak dan dve uri po svežem zraku. Spi vsak dan po sedem, največ po osem ur. Vstani takoj, ko se prebudiš. Takoj sedi k delu, ko vstaneš.

Ne jej več kakor toliko, da si potolažiš lakoto, in ne pij več kakor toliko, da si utolažiš žejo.

Govori le tedaj, kadar je potrebno, in nikoli ne povej več ko polovico tega, kar si misliš. Napiši samo to, kar lahko zmerom dokažeš, in stori zmerom samo tisto, kar lahko tudi poveš. Nikoli ne smeš pozabiti, da ljudje računajo s teboj, vendar pa storiš pametno, če sam ne računaš z ljudmi.

Ne precenjuj in ne podcenjuj vrednosti denarja. Denar je dober služabnik, toda slab gospodar.

Nauci se odpustiti ljudem. Sodí jih prizanesljivo, zakaj sovraštvo napravi človeka odurnega.

SMEŠNICE

Ribič Kočar pripoveduje: »Včeraj sem ujel sulca, ki je tehtal brez pretiravanja pet kilogramov, s pretiravanjem pa devet.«

Listnica uredništva

Troperesna deteljica s Bizeljskega: Dopisov brez točnega podpisa in naslova ne objavimo.

Volčič Smiljan, uč. II. razr. vadnice v Ljubljani, in Anica Sencin, uč. IV. n. v Murski Soboti: Vajina spisa bomo skušali objaviti, vendar pa imajo prednost spisi, ki se nanašajo na razpisani natečaj. Ali se ne bi hotela tudi vidva odzvati natečaju?

Franc Hlodnik, študent pri Mariboru: Tvoje uganke na žalost ne moremo objaviti, ker nam primanjkuje prostora. Stric Matke Te prav lepo pozdravija.

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Stefan Vitko, uč. IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu. Ivanka Žgur, dijakinja v Ljubljani. Marjan Gregorn, uč. VI. razr. v Celju.

Svoj natečaj zaključimo dne 30. septembra. Dopise sprejemamo še do 23. t. m.

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:
